

Dz.U. 1949 nr 18 poz. 113

USTAWA
z dnia 1 marca 1949 r.
o zakładach utylizacyjnych

Art. 1.

Zakładami utylizacyjnymi są wszelkie zakłady, przerabiające zwłoki zwierząt padłych i ich części, tusze zwierzęce i uboczne produkty uboju, nie nadające się do właściwego użytku, oraz wszelkiego rodzaju odpadki pochodzenia zwierzęcego - na produkty użytkowe, wolne od roznadników chorób zaraźliwych, nie przeznaczone do spożycia przez ludzi.

Art. 2.

Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej ustala:

- 1) sieć rozmieszczenia i plan uruchomienia zakładów utylizacyjnych z określeniem okręgów ich działalności - w zależności od warunków komunikacyjnych, stanu pogłowia zwierząt i zdolności przetwórczej poszczególnych zakładów,
- 2) zakłady, które w ramach sieci, wymienionej w pkt 1, będą prowadzone jako państwowe bądź przez związki samorządu terytorialnego.

Art. 4.

1. Minister Przemysłu i Handlu wykonywa kontrolę i nadzór nad wszystkimi zakładami utylizacyjnymi zarówno w zakresie techniczno-organizacyjnym, jak i w zakresie produkcji oraz rozprowadzania produktów; kontrola i nadzór w zakresie organizacji nad samorządowymi zakładami utylizacyjnymi będą wykonywane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.
2. Minister Przemysłu i Handlu może powołać do współpracy osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego, czynne w gospodarce utylizacyjnej, i zlecić im wykonywanie poszczególnych czynności regulowania i kontroli w ramach przepisów niniejszej ustawy.

Art. 5.

Minister Przemysłu i Handlu ustali w drodze rozporządzenia:

- 2) sposób wykonywania nadzoru i kontroli nad zakładami utylizacyjnymi,

- 3) w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Zdrowia i Odbudowy - zasady wyboru miejsca, budowy i urządzeń zakładów utylizacyjnych.

Art. 6.

Kto prowadzi zakład utylizacyjny bez koncesji lub w inny sposób narusza przepisy niniejszej ustawy bądź rozporządzeń, wydanych na jej podstawie - ulega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 150.000 złotych bądź jednej z tych kar. Równocześnie można orzec przepadek urządzeń oraz surowców i przetworów przedsiębiorstwa. Do orzekania są powołane władze administracji ogólnej.

Art. 7.

1. Ustawa niniejsza nie narusza przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz.U. R.P. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245 i z 1948 r. Nr 49, poz. 373) ani też rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz.U. R.P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454 i z 1938 r. Nr 18, poz. 132).
2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy sprzeczne z niniejszą ustawą, a w szczególności przepisy art. 8 i 16 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz.U. R.P. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami w odniesieniu do przemysłu oprawczego (rakarskiego), o ile obejmuje on przeróbkę zwłok zwierzęcych, oraz w odniesieniu do zakładów przeróbki zwłok zwierzęcych (oprawiska, rakarnie).

Art. 8.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Zdrowia i Odbudowy.

Art. 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.